

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Ljubka domača pobožnost je bila, ko smo se Slovenci pred odhodom še enkrat v sveti hišici zbrali, kjer je nek kmetiški človek na naše namene ne vem, koliko očenašev zmolil.

Ko pridem doli po bregu na železnico, sem občudoval veliko potrpežljivost železniškega uradnika. Ravno so vozove prevažali, da bi jih za nas lepo vredili in tedaj niso smeli romarji precej stopiti na vozove. Toda bolj ko je uradnik kričal in z rokami mahal ter romarje odganjal od vozov, huje so mu silili na železnico. Se ne porine enega na stran in drugega, ki že pleže po vozu, za suknjo nazaj potegne, pa se že deset drugih spenja po kljuki na vratih, da bi si prej ko slej svoje gnezdo zagotovili. Vendar uradnik se ne navoli opominjati in letati, da mu je že znoj tekel izpod pisane uradne kape, in le njegovi vstrajnosti je pripisati, da se ni zgodila nobena nesreča. Ko bi bil jaz v njegovi koži, jaz bi bil gotovo palico vzel, ker nekaterih ljudi človek z drugim dokazom ne more prepričati. Jaz sem že prestopal, in le malo je manjkalo, da nisem stopil vbogemu uradniku na pomoč.

Že v mraku smo železnega konja zopet natirali in ko se zjutraj vzbudim, in ko zmežim svoje oči in svojo zmešano kečko radovedno pomolim skozi okno, je že tudi visoka kuplja sv. Petra v Rimu stegala svojo glavo, ter nas radovedno gledala črez hribe, koliko nas kje bo slovenskih romarjev, kajti slovenske romarje je še, kar stoji, redko kedaj videla, toliko, kakor to jutro, pa še gotovo nikdar.

Ko vlak v Rimu postoji, je bliskalo in grmelo, in tedaj smo s strahom stopili v večno mesto, kakor so se nekaj Izraelci med gromom in bliskom bližali sv. gori Sinaj, poslušat deset božjih zapovedi.

Rimski odbor za avstrijske romarje nas prijazno vsprejme in nas razredi v šoke po trinajst romarjev. Vsakemu šoku na čelu je bil „kaprol“, ki nam je po jutrih naznanjal dnevni red, kakor so nam ga odborniki določili.

Na jako ličnih kolesljih nas vozači zavlečejo v odločena stanovanja. Naš šok je dobil stan pri neki vdovi poleg Kvirinala, tedaj poleg kraljeve palače, ki pa po pravici ni njegova, ampak palača je rimskega škofa, katero si njo je laški kralj pred leti — osvojil. V obče smo bili s svojim stanovanjem in tudi s hrano zadovoljni in reči moramo, da je naša gospa storila, kar se je dalo. Najbolj smo pogrešali snago. Da je ženskih skrb snage, tega na Laškem ne vejo.

Razni oddelki so dobili tudi svoje voditelje, čestokrat so bili rimski duhovniki voditelji, ki so jim razkazovali znamenitosti večnega mesta ter razlagali zgodovino svetih torišč. Občne božje službe in večernih romarskih shodov sem se tudi jaz vdeležil, a drugače sem delal na svojo roko in po svoji pameti. Mnogo ljudstva se namreč težko pod eden klobuk stlači in med tem mine dosti časa, ki je že drugod zlata vreden, a v Rimu še je dražji.

Prva naša pot je bila, kar se sicer samo ob sebi razume, na grob sv. Petra. Cerkva sv. Petra je res ogromna, prav, da je mati vseh cerkev. Kakor si otrok ne more pomagati, če mu oblečeš veliko suknjo, tako nekako nerodno sem se jaz obnašal v tej velikanski cerkvi, ko prvič stopim v njo; dozdevalo se mi je, da prostori kar rastejo pred menoj. Ko pa vidim, da vsak hiti naravnost na sredino cerkve, kjer je grob sv. Petra, potem se tudi jaz podvizam za njimi.

Sred cerkve je ograjen prostor in skozi vratca se podam doli v grob, kjer počiva truplo sv. Petra razve glave. Poljubim sveti kraj in skušam moliti, pa mi ni nič šlo prav od rok. Merim z očmi nad menoj neizmerno visočino kuplje, ki se vzdiga nad grobom, in zapazim na obrobji kuplje z zlatimi črkami zapisane besede: „Tu es Petrus“ — ti si Peter, t. j. skala. Zdaj se jezik razveže, in precej vem, kako in zakaj mi je moliti. Če človeku vest očita, da je trst, katerega vsaki veter maja in vsaka sapa pripogiblje, potem pač vè, zakaj ima na grobu sv. Petra moliti, čegar vera se ni nikdar omajala, in ki je skala, na kateri stoji cerkva Kristusova tako trdno, da je vrata peklenska zmagala ne bodo. (Dalje prih.)

Smešnica 22. Višji častnik je dobil težko rano v nogo, morali so mu nogo odvzeti. Njegov sluga je bil sila žalosten za voljo tega.

Častnik pa ga tolaži: „Nikar se ne jokaj“, pravi, „marveč bodi vesel, kajti poslej ti bode treba snažiti le eden — čevelj“.

Razne stvari.

(Zahvala.) Njih ekscelencija mil. knezoškof so poslali za pogorelee v Podovi 25 gld. Za ta mili dar izreka jim pristrčno zahvalo

Cerkveno predstojništvo.

(Častitka.) Mil. g. dr. Jakob Missia, knezoškof v Ljubljani, so obhajali v sredo, dne 30. maja 25letnico svojega mašništva. Ljubljanska duhovščina se jim je vsled tega skupno predstavila, „Slovenec“ pa je izšel v slovesni obliki, čestitajoč pokrovitelju „tisk. društva“.

(Zahvalnica.) Prevzv. škof Djakovski, mil. dr. J. Strossmayer, poslali so obč. zastopu v Šiцах v slov. gor. pristrčno pismo v zahvalo,